

Arrest

nr. 149 973 van 27 juli 2015
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 7 april 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 februari 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 maart 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, komt op 9 september 2012 België binnen in het bezit van een visum kort verblijf.

Verzoeker is in Guinee gehuwd met een dame van Sierra-Leonese nationaliteit die een onbeperkt verblijfsrecht heeft in België.

Op 20 november 2014 biedt verzoeker zich aan bij het gemeentebestuur om een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12*bis* van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 november 2014 neemt de burgemeester van Stabroek de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

Op 22 december 2014 wordt het kind van verzoeker en zijn echtgenote geboren.

Op 22 januari 2015 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 27 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 28.01.2015 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw M. K. M. (in het bezit van F-kaart) en dat zij samen een kind zouden hebben met name D.E. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden.

Betrokkene beweert dat hij stiefouder zou zijn van een Belgische kind, doch legt geen bewijzen voor dat deze bewering kunnen staven.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het feit dat betrokkene's land van herkomst kampt met een zware medische crisis (Ebola) en het voor hem dan ook onmogelijk zou zijn zich naar daar te begeven om aan aanvraag in te dienen, vormen geen buitengewone omstandigheden. Betrokkene dient zich te wenden tot de ambassade van Senegal om een visum aan te vragen en niet naar Guinee. Betrokkene verklaart dat hij geen enkele binding meer zou hebben met zijn land van herkomst. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie..

De overige aangehaalde elementen (betrokkene sterke banden heeft met België, de Nederlandse taal beheerst, een goed sociaal netwerk heeft opgebouwd) verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)."

Op 27 februari 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in het bezit van een geldig visum (...).”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. In de nota werpt de verwerende partij volgende exceptie op:

“De verwerende partij heeft in hoofdorde de eer op te merken dat verzoeker nalaat de samenhang aan te tonen tussen de twee bestreden beslissingen. De verwerende partij stelt vast dat het bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag geen verknochtheid vertonen daar zij beiden genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat een eventuele nietigverklaring van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard enige invloed zou hebben op zijn illegale verblijfsstatus. De vordering, voor zover zij ingesteld werd tegen het bevel om het grondgebied te verlaten als tweede bestreden beslissing, is derhalve onontvankelijk.”

2.1.2. Ter zitting stelt verzoeker zich naar de wijsheid te gedragen.

2.1.3. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten pas werd genomen nadat eerst de beslissing inzake de verblijfsaanvraag van verzoeker werd genomen en dat de kennisgeving gebeurde op dezelfde dag. Er dient te worden aangenomen dat hieruit *in casu* op voldoende wijze blijkt dat er samenhang is tussen de eerste en de tweede bestreden beslissing.

2.2.1. De verwerende partij werpt tevens volgende exceptie op:

“De verwerende partij merkt in ondergeschikte orde op dat het bevel om het grondgebied te verlaten gesteund werd op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Overeenkomstig voormelde bepaling moet de gemachtigde van de staatssecretaris in geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een bevel geven het grondgebied te verlaten. Het betreft derhalve een gebonden bevoegdheid, die elke discretionaire appreciatie dienaangaande uitsluit.

Verzoeker betwist niet in het Rijk te verblijven zonder houder te zijn van een geldig visum.

Een eventuele vernietiging van de thans bestreden beslissing kan hem dan ook geen voordeel opleveren. In voorkomend geval vermag de gemachtigde van de staatssecretaris niets anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet hem opnieuw een bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Verzoeker maakt voorts geen schending aannemelijk van een hogere rechtsnorm.”

2.2.2. Ter zitting stelt verzoeker zich naar de wijsheid te gedragen.

2.2.3. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Deze motivering wordt door verzoeker geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de

vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan aan verzoeker dan ook geen nut opleveren.

Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Uit het verzoekschrift blijkt niet dat verzoeker de schending aanvoert van hogere rechtsnormen.

Bijgevolg is de exceptie van de verwerende partij gegrond en is het beroep onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Met betrekking tot de beslissing van weigering van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van een administratieve bestuurshandeling. Schending van de materiële motiveringsplicht van artikel 2 & 3 van de wet van 29 juli 1991.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard.

Verzoeker kan hiermee niet akkoord gaan.

Verzoeker is van mening dat er voldoende elementen aanwezig zijn die een buitengewone omstandigheid uitmaken waardoor de aanvraag om machtiging tot verblijf wel degelijk kon gebeuren op het ogenblik dat hij in België verbleef.

In de beslissing wordt vermeld dat verzoeker een relatie zou hebben met mevrouw M. K. M. en dat zij samen een kind zouden hebben. Er wordt vermeld dat verzoeker beweert dat hij stiefouder zou zijn van een Belgisch kind.

Verzoeker is verwonderd door deze motivering.

Verweerster kan onmiddellijk via het rijksregister vaststellen dat verzoeker gehuwd is met mevrouw M. K. M. en dat dit huwelijk erkend werd. Door verzoeker en zijn echtgenote werden de huwelijksakten meegedeeld aan de ambtenaar van de Burgerlijke Stand van de Stad Antwerpen en verzoeker ontving op 16.09.2014 een brief van Stad Antwerpen dat het buitenlandse huwelijk van verzoeker erkend werd.

Voor verweerster is het ook zeer eenvoudig om na te zien dat verzoeker en zijn echtgenote samen een dochter E. hebben, geboren te Antwerpen op 22.12.2014 met rijksregisternummer X.

Voor verweerster is het ook zeer eenvoudig om na te zien dat de echtgenote van verzoeker in België verblijft met een F-kaart en dat de stiefzoon van verzoeker de Belgische nationaliteit heeft.

Verzoeker kan ook niet akkoord gaan met de motivering in de bestreden beslissing dat „gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van art 8 EVRM.”

Verzoeker is van mening dat er op de datum van de aanvraag wel degelijk een ernstige reden was om een aanvraag tot machtiging van verblijf te doen. De aanvraag gebeurde op 28.01.2015. Er wordt absoluut geen rekening gehouden met het feit dat de dochter van verzoeker geboren werd op 22.12.2014 zodat de dochter van verzoeker op dat ogenblik één maand oud was en het dus niet meer dan normaal was dat een vader een aanvraag tot verblijf doet om bij zijn echtgenote en baby te kunnen blijven, al was het maar voor een periode van enkele maanden.

Verzoeker is dus van mening dat de beslissing van onontvankelijkheid volledig ten onrechte werd genomen. Zowel art 9bis van de wet van 15.12.1980 als art 2 & 3 van de wet van 29 juli 1991 werden geschonden.

B. Bij betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten.

Vermits de motivering van de beslissing van weigering van machtiging tot verblijf d.d. 27.02.2015 foutief is dient het „bevel om het grondgebied te verlaten” eveneens vernietigd te worden.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In het enige middel haalt verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Hij betoogt dat er voldoende elementen in zijn dossier aanwezig zijn die een buitengewone omstandigheid uitmaken waardoor de aanvraag om verblijfsmachtiging wel degelijk vanuit België kon gebeuren. Hij vervolgt dat verwerende partij via het rijksregister had kunnen vaststellen dat hij samen met zijn echtgenote een kind heeft en na te zien dat zien dat zijn echtgenote eveneens een zoon van Belgische nationaliteit heeft.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die een gunstmaatregel uitmaakt, aan de aanvrager een dubbele bewijslast oplegt. Ten eerste dient de aanvrager aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Ten tweede dient de aanvrager de nodige elementen aan te brengen die de toekenning van een verblijfsmachtiging kunnen rechtvaardigen.

Deze dubbele bewijslast ligt bij de aanvrager en het is geenszins aan de verweerder om ten behoeve van de aanvrager zelf onderzoek te verrichten noch naar eventuele buitengewone omstandigheden noch naar elementen die door de aanvrager niet worden aangehaald maar die eventueel een verblijfsmachtiging zouden kunnen rechtvaardigen.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft verzoeker de volgende elementen ingeroepen:

- huwelijk met Mevrouw M. K. M.*
- de geboorte van zijn dochter*
- een Belgisch stiefkind*
- de Ebola-crisis in Guinee en Sierra Leone*
- artikel 8 EVRM*
- integratie*
- het beheersen van de Nederlandse taal*
- een sociaal netwerk*

Uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij alle elementen in overweging heeft genomen.

De beslissing luidt immers als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw M.K. M. (in het bezit van F-kaart) en dat zij samen een kind zouden hebben met name Diane Esther. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden.

Betrokkene beweert dat hij stiefouder zou zijn van een Belgische kind, doch legt geen bewijzen voor dat deze bewering kunnen staven.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Het feit dat betrokkene's land van herkomst kampt met een zware medische crisis (Ebola) en het voor hem dan ook onmogelijk zou zijn zich naar daar te begeven om aan aanvraag in te dienen, vormen geen buitengewone omstandigheden. Betrokkene dient zich te wenden tot de ambassade van Senegal om een visum aan te vragen en niet naar Guinee.

Betrokkene verklaart dat hij geen enkele binding meer zou hebben met zijn land van herkomst. Hij legt hier geen bewijzen van voor. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie,

vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van zijn aanvraag tot regularisatie. .

De overige aangehaalde elementen (betrokkene sterke banden heeft met België, de Nederlandse taal beheerst, een goed sociaal netwerk heeft opgebouwd) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrontheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Verzoeker toont niet aan welke elementen zouden zijn veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing gaat aldus in op de door hem aangehaalde elementen. Uit het verzoekschrift blijkt ook dat hij deze motieven kent, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet wordt aangetoond.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Met zijn betoog toont hij niet aan dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met elementen die door hem werden opgeworpen en evenmin als zou de verwerende partij een beoordeling hebben gemaakt op basis van een verkeerde voorstelling van de feiten.

Het enige middel is niet ernstig.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag van 22 januari 2015 haalde verzoeker volgende elementen aan inzake de buitengewone omstandigheden:

- omwille van humanitaire redenen kan verzoeker niet terugkeren naar zijn land van herkomst: zijn land kampt sedert geruime tijd met een zware medische crisis, zijn land van herkomst strijdt tegen Ebola, net zoals de buurlanden Liberia en Sierra Leone. Deze gezondheids crisis heeft ernstige gevolgen op socio-economisch vlak. Guinee is momenteel een onveilig land en reisadviseurs raden reizen naar die bestemming af. Het doel van de maatregel artikel 9bis is *in casu* niet proportioneel met de negatieve gevolgen op vlak van gezondheid in geval van terugkeer naar Guinee;

- verzoeker heeft sterke banden met België en het Belgisch volk, hij heeft hier een sociaal netwerk kunnen opbouwen, hij is emotioneel gebonden aan België, de terugkeer naar een land waarmee hij lang geen contact meer heeft, is humanitair niet leefbaar.

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.3.2. In het middel zet verzoeker uiteen dat hij niet akkoord gaat met de ontvankelijkheidsverklaring van zijn aanvraag en dat hij meent dat er wel voldoende elementen aanwezig zijn die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Verzoeker is verwonderd door de motivering dat hij een relatie zou hebben, dat ze samen een kind zouden hebben en dat hij stiefouder zou zijn van een Belgisch kind, terwijl verzoeker gehuwd is met zijn partner, dit huwelijk op 16 september 2014 erkend werd met een brief van de stad Antwerpen en zij samen een dochter hebben. Zijn echtgenote heeft een F-kaart en zijn stiefzoon heeft de Belgische nationaliteit. Verzoeker uit tevens kritiek op het motief dat “gewone sociale relaties” niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen. Verzoeker meent dat er absoluut geen rekening wordt gehouden met het feit dat zijn dochter geboren werd op 22 december 2014 zodat het niet meer dan normaal was dat verzoeker als vader van dit kind een aanvraag tot verblijf doet om bij zijn echtgenote en baby te kunnen zijn.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat uit de aanvraag van verzoeker blijkt dat hij de elementen inzake zijn familiaal leven niet heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheid, maar enkel wat betreft de grond van de aanvraag.

In de bestreden beslissing wordt over zijn familiaal leven het volgende overwogen:

“Betrokkene haalt aan dat hij een relatie heeft met mevrouw M. K. M. (in het bezit van F-kaart) en dat zij samen een kind zouden hebben met name D.E. Dit element kan echter niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom dit hem zou beletten om tijdelijk terug te keren en aldaar zijn aanvraag in te dienen. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden.

Betrokkene beweert dat hij stiefouder zou zijn van een Belgische kind, doch legt geen bewijzen voor dat deze bewering kunnen staven.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat zijn dochter op het ogenblik van de aanvraag één maand oud was en dat het normaal is dat hij een aanvraag doet om bij zijn echtgenote en dochter te kunnen blijven, al is het maar tijdelijk, zodat de aanvraag ontvankelijk had moeten worden verklaard. In dit verband dient te worden herhaald dat verzoeker dit element niet heeft aangevoerd in het kader van de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, zodat hierop niet kon of niet moest geantwoord worden in de bestreden beslissing.

Verzoeker betwist niet dat hij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn relatie en het gezamenlijk kind hem zouden beletten om tijdelijk terug te keren naar zijn land van herkomst om van daaruit de aanvraag in te dienen.

Verzoeker uit voor het overige kritiek op de omstandigheid dat zijn echtgenote aangeduid wordt als partner, dat niet wordt vermeld dat zijn huwelijk erkend werd door de burgerlijke stand, dat er wordt gesteld dat hij beweert een Belgisch stiefkind te hebben in plaats van dat dit als feit wordt aangenomen en dat wordt gesteld dat “gewone sociale relaties” niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat verzoeker gehuwd is en dat de Belgische zoon van zijn echtgenote bijgevolg zijn stiefzoon is. Verzoeker slaagt er echter niet in om aan te tonen dat deze materiële vergissing de strekking van de bestreden beslissing heeft beïnvloed. In de bestreden

beslissing is immers wel degelijk sprake van verzoekers gezinsleven en van het gezamenlijk kind, zodat hieruit blijkt dat de verwerende partij erkent dat verzoeker een gezinsleven heeft in België.

De omstandigheid dat één onderdeel van een motief steunt op een foutieve feitenvinding (verzoeker is wel degelijk de stiefvader van een Belgisch kind) brengt *in casu* niet mee dat geheel het motief over het gezins- en familiaal leven van verzoeker gebrekkig is. Zoals reeds gesteld is de kern van dit motief dat verzoeker niet aantoont waarom zijn gezinsbanden hem zouden beletten om vanuit zijn land van herkomst de aanvraag in te dienen, en zoals reeds gesteld betwist verzoeker dit niet.

Waar verzoeker kritiek uit op het gegeven dat “gewone sociale relaties” niet vallen onder artikel 8 van het EVRM, dient vooreerst te worden opgemerkt dat verzoekers gezinsleven in de bestreden beslissing niet wordt beschouwd als een gewone sociale relatie. Er wordt in de bestreden beslissing wel degelijk erkend dat verzoeker een gezinsleven heeft in België, alleen wordt in dit verband gesteld dat “*de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het zou hier dus slechts een tijdelijke scheiding betreffen wat dus in beginsel niet leidt tot een verbreking van de gezinsbanden*”. Vervolgens wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing wordt ingegaan op een vermeende schending van artikel 8 van het EVRM, en wel als volgt: “*Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekend geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8*”. De vermelding van de gewone sociale relaties staat naast de vermelding van de familiale relaties. Uit dit motief blijkt dat de verwerende partij de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM vanuit twee standpunten heeft onderzocht, met name het familiaal leven van verzoeker en zijn sociale relaties. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij oordeelt dat gewone sociale relaties (verzoeker sprak in zijn aanvraag over “een goed sociaal netwerk”) niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Alleszins toont verzoeker niet met concrete gegevens aan dat zijn sociale relaties *in casu* van die aard zijn dat zij toch de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden moeten genieten.

Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat de doorslaggevende motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.3.3. Wat het middelonderdeel “*B. Bij betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten*” betreft, wordt erop gewezen dat onder punt 2 van dit arrest werd vastgesteld dat het beroep tegen de tweede bestreden beslissing onontvankelijk is. Bijgevolg dient dit middelonderdeel niet te worden besproken.

Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET